

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 19:29

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:32

ר"ת: 21:02

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 149 לשבת 21.6.2014 – תשע"ד סיוון כג'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

קִרְחָה

וַיִּקַּח קִרְחָה (טז,א)

"וַיִּקַּח קִרְחָה" – מה לקח? אומרים חז"ל (סנהדרין קט,ב): שלקח מקח רע לעצמו". ונשאלת השאלה: וכי קרח בלבד לקח מקח רע לעצמו? והלא כל מי שעובר עבירה, לוקח מקח רע לעצמו! במה מתייחד איפוא המקח הרע של קורח? אלא, כתב "הבן איש חי" זצ"ל בספרו "אדרת אליהו": כל אדם שעובר עבירה לוקח אומנם מקח רע, אבל יש באפשרותו להתנתק ממנו. הכיצד? בכך שמישהו ידבר עליו לשון הרע – וחז"ל אמרו, שהמספר לשון הרע על חברו, נוטל ממנו את כל עוונותיו, רחמנא לצלן! אבל בעל המחלוקת, לא יכול להשתחרר מן העוון לעולמים. ומדוע? משום שגם אם ידברו עליו לשון הרע – הרי חז"ל קבעו שמותר לספר לשון הרע על בעל מחלוקת... לפיכך, קורח שהתחיל במחלוקת, לקח מקח רע לעצמו, מבלי יכולת להתנתק ממנו! (מעין השבוע)

וַיִּקַּח קִרְחָה (טז,א)

במדרש (במדבר רבה פרשה יח) מסופר כי קרח היה ממונה על אוצרותיו של פרעה מלך מצרים ומשם נטל את כל עושרו הרב. ודרשו חז"ל על קרח את הפסוק (ירמיהו יז,יא): "עֲשֵׂה עֵשֶׂר וְלֹא בְּמִשְׁפָּט בְּחֻצֵי יָמָיו יַעֲזָבֶנּוּ וּבְאַחֲרֵיתוֹ יִהְיֶה נֶבֶל!" יש להבין – שאל המגיד מדובנא – מדוע חז"ל אומרים עליו שעשה שלא במשפט, והלא קרח אסף את כל עשרו מפרעה ומביתו ואם כן מה פשעו ומה חטאתו? אלא – תירץ המגיד – משל למה הדבר דומה? ליהודי אחד שהיה בעל בית מוזיגה. ביום השוק התאספו ובאו אל בית המוזיגה הרבה גוים שיכורים ובקשו לשתות. מזג להם בעל הבית י"ש ביד נדיבה. לפתע הבחין בעל הבית בגנב ששולח את ידו אל צרורותיהם של השיכורים ומבקש ליטול מהם את ממונם. התנפל בעל הבית על הגנב, תפסו בדש בגדו והוציאו מבית המוזיגה בכח. מדוע אתה מתנפל עלי? תמה הגנב – והרי לא נטלתי ממך דבר? שוטה שכמוך! השיב בעל בית המוזיגה – אם אתה גונב מהם אתה גונב גם ממני, שהרי אם לא יהיה בכליהם כסף איך ישלמו לי על כל מה ששתו והשתכרו? ... כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד – כאשר נטל קרח את ממונו של פרעה נמצא נוטל בעקיפין את ממונם של ישראל, שהרי הקדוש ברוך הוא הבטיח להם "ויצאו ברכוש גדול" ואם כן מה שנטל קרח מפרעה גרע מביזת מצרים!

וַיִּקַּח קִרְחָה (טז,א)

במדרש רבה (קרח יח,ח) מובא: "קרח שפקח היה מה ראה לשטות זה? אלא עינו הטעתו". הרבה קולמוסים נשתברו בפירוש דברי המדרש "עינו הטעתו". פירוש נפלא על כך שמעתי מאת מרן אדמו"ר ממישקולץ שליט"א: דהנה בתרגום אונקלוס על הפסוק "ויקח קרח" פירש: "ואתפלג קרח". ופירשו המפרשים "ואתפלג" – קרח פילג וניתק את עצמו מדרך האבות. וידועים דברי חז"ל מדרש רבה (סח) על הפסוק (תהלים קכא,א): "אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים" – אל תקרא ההרים אלא ההורים. דהיינו האדם צריך להסתכל למעלה אל ההורים – האבות, וללכת בדרכיהם. וזהו הכוונה "עינו הטעתו" – קרח לא קיים את הדרוש "אשא עיני אל ההורים" – להסתכל למעלה לדרך האבות בכדי ללכת בדרכיהם, אלא לקח לו דרך לעצמו, ולכן נכשל אף על פי שפיקח היה ... ועל פי פירוש מתוק זה, המשיך לבאר מרן אדמו"ר ממישקולץ שליט"א את דברי המדרש פליאה: "מה ראה קרח לחלוק על משה? פרה אדומה ראה". שקרחה אף על פי שעזב את דרך אבותיו, רצה לנצל את זכות אבותיו שתעמוד לו שלא יענש על מעשיו, כמו בפרה אדומה שבאה לכפר על חטא העגל כמובא ברש"י (פר' חוקת): "משל לבן שפחה שטינף פלטרין של מלך, אמרו לאמו שתבוא ותקנח את צואת בנה". וזהו אם כן פירוש המדרש, מה ראה קרח לחלוק על משה, ולא פחד שייענש? פרה אדומה ראה. קרח חשב, כמו שפרה אדומה מכפרת על עוון בניה, אם כן גם לו תעמוד זכות אבותיו בעדו, אולם "עינו הטעתו" דזכות אבות מסייעת לאדם רק כשהולך בדרכיהם ..

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ויקח קרח (טז,א)

בן שבע שנים היה רבי ישראל מהוסיאטין בעת שלמד את דברי רש"י בפרשת קורח: "וקורח, שפיקח היה, מה ראה לשטות וזו? עינו הטעתו". פנה הילד אל מלמדו, הרב החסיד ר' יוחנן מסקאליט ושאל: "מדוע כתוב עינו, בלשון יחיד והלא לאדם יש שתי עינים!" "אדרבה", ענה המלמד, "אמור אתה!" והילד הסביר: "מה הסיבה שהאדם נברא בעל שתי עיניים? כדי שבעין אחת יתבונן תמיד בגדלות הבורא יתברך שמו, ואילו בעין השנייה עליו להתבונן בשיפלות עצמו." "וקורח", המשיך הילד, "מנושאי הארון היה, ובעל רוח הקודש, ובעינו האחת בודאי היטיב לראות את גדלותו של הבורא, אך העין השנייה, זו שבה צריך היה לראות את שפלותו עין זו הטעתה אותו, שכן ראה בה שושלת גדולה יוצאת ממנו וכלל לא ראה בה את שפלות עצמו!" ולכן יש לנו ללמוד לקח מעצת קורח, ובכל פעם שהיצר הרע מושך אותנו למחלוקת אנחנו נגיב לו בשלילה.

ויקח קרח (טז,א)

"ויקח קרח" – אומרים חז"ל (סנהדרין קט,ב): "שלקח מקח רע לעצמו". בס"ד נראה לרמוז מקח במילוי אותיות ממ קוף חית אותיות הפנימיות 'פיו מת', רמז בגלל המחלוקת שעשה בפיו, הוא נענש ו'מת' שנאמר (טז,ל): "ויִרְדוּ חַיִּים שְׂאֵלָה"

ויקח קרח (טז,א)

ספר קול אריה מסביר מה היתה הטעיית העין של קורח. קורח היה בטוח שאם יוצא ממנו שמואל, בגלל שהוא גדול ובגלל גדולתו זכה לנכד כזה. טעותו של קורח היתה שהוא לא זכה בנכד כזה בגלל שהוא קורח, אלא בגלל שנכנס לאדמה. למה? גמרא בסנהדרין: מבני בניו של סנחריב התגיירו (שמעיה ואבטליון). מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק. למה התגיירו נכדי סנחריב ונכדי המן למדו תורה בבני ברק? היות ונעשה קידוש שם שמיים עצום, ש-185,000 ראשי גייסות מתו בלילה אחד, והתקדש שם הקב"ה בעולם על גבו של סנחריב וחילותיו, זו זכותו שנכדיו התגיירו. גדולה הסרת הטבעת של המן יותר מ-48 נביאים ונביאות שהתנבאו לישראל. אז לא בגלל שהוא המן יש לו זכויות. אלא בגלל שקירב במעשיו את ישראל לאביהם שבשמים, ניתן לו שכר שנכדיו למדו תורה בבני ברק. ופרעה הקריב – הקריב ליבותיהם של ישראל לאביהם שבשמים. ע"י שרדף את בני ישראל, כולם צעקו לקב"ה, ובזכות זה התקרבו לאביהם בשמים. פרעה זכה שיש לו בת בשם בתיה, שעלתה שלמה לשמים. וכן זכה להישאר ולהתמנות למלך בנינוה, וכשהגיע יונה לעוררם אמר לעמו שיזוהרו מהנביא ויחזרו בתשובה. לפי זה, מה שזכה קורח בנכד שמואל זה לא בגלל הזכויות שלו, אלא בגלל שנכנס לתוך האדמה ויצא קידוש שם שמיים על גבו מכך. (הרב ברוך רוזנבלום).

ואון בן פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן (טז,א)

אמרו רבותינו בתלמוד (סנהדרין דף קט): און בן פלת אשתו הצילתו, אמרה לו: מה נפקא מינה לך אם אהרן יהיה הרב ואם קרח יהיה הרב, הרי בין כה וכה אתה תישאר התלמיד? אמר לה: מה אעשה, עמם הייתי בעצה ונשבעת לי. אמרה לו: יודעת אני שכל העדה כולם קדושים הם ולא יכנסו אלי אם אני פרועה. השקתה אותו יין והלכה וישבה על פתח הבית כששערותיה גלויות, וכל מי שהיה בא לקרוא לאון וראה את ראשה הפרוע, מיד היה שב על עקבותיו, וזהו שכתוב (משלי יד,א): "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה". נשאלת השאלה, מה כאן החכמה הגדולה אשר מייחסים לה בפסוק מיוחד "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה", הלא בעצם סברא פשוטה היא אשר כל אדם מן השורה מבינה, שאין לו לאדם להתערב בדבר שלא יביא לו כל תועלת. ותירץ הגאון רבי חיים שמואלוביץ זצ"ל, שלומדים אנו מכאן, כי בשעת מחלוקת אף על דבר פשוט לכאורה, צריכים להגיע ל"חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה", ומי שמבחין ומבין את האמת גם בעת שכזו, הוא אכן חכם גדול, כי אף על פי שהשכל הפשוט אומר שאין לו לאדם להתערב בריב שלא שייך לו, מכל מקום בזמן ריב ומדון אש המחלוקת בוערת ושורפת הכל, ואם מוציאים באותו זמן אדם שאינו נסחף וגם יודע לנקוט באמצעי הנכון, הוא בוודאי איש חכם. (משולחן גבוה)

ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם (טז,ב) לא מצאנו בשום מקום התואר הזה "אנשי שם", רק פעמיים נמצא בתואר הזה: כאן, במחלוקתו של קרח, ובדור המבול (בראשית ו,ד): "הָמָּה הַגְּבֵרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁמַיִם", וכמו שפירש בזוהר על הפסוק "ונעשה לנו שם" הכתוב בדור הפלגה, שכל כוונתם היתה להגדיל את שמם, שהיו שאפתנים, גם קרח ועדתו זאת היתה מטרתם להגדיל את שמם (עיטורי תורה).

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתים נשיאי עדה (טז,ב)
קורח שפיקח היה מה ראה לשטות זו (רש"י פסוק ז') מדוע לא תמהו חז"ל גם על מאתיים וחמישים נשיאי העדה מבני ישראל, שהצטרפו אל קרח במחלוקתו. ברם, אותם מאתיים וחמישים נשיאים סברו שאין הם יכולים להפסיד מאומה בהצטרפם אל קרח. שהרי כבר נגזר עליהם בחטא מרגלים: "במדבר הזה יתמו ושם ימתו" (במדבר יד, לה), וטבע האדם שכאשר מואס הוא בחייו הוא משתטה ומורד במלכות, לגלגל עליו עונש מיתה בסיבות שונות. ולכל היותר, הם סברו, יכולים הם להרוויח מאותה מחלוקת. אבל על קורח שהיה משבט לוי, אשר עליהם לא נגזרה הגזירה ואמורים היו להיכנס לארץ, תמהו חז"ל: מה ראה לשטות זו, לסכן עצמו במחלוקת עם משה רבינו (חתם סופר).

פי כל העדה פלם קדשים (טז,ג)

קורח וכל עדתו מחזיקים עצמם צדיקים גמורים שקדושים מצד עצמם וזה מה שאמרו "פי כל העדה פלם קדשים" ומדוע תתנשא וכו'. ואז השיבם משה: "בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו". כוונתו לפי מה שאמרו חז"ל שהמן היה יורד לצדיקים פתחי אהליהם ושאינם צדיקים היה יורד להם למרחק. זוהי כוונת משה רבנו. בקר – בירידת המן, וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו, רצונו לומר: מי שהוא קדוש מצד עצמו כדבריכם, והקריב אליו, ירד המן קרוב לאוהלו. (בגדי שש).

וישמע משה ויפל על פניו. וידבר אל קרח ואל כל עדתו לאמר בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר בו יקריב אליו (טז,ד-ה)

בס"ד נראה לרמזו: כאשר וישמע משה – כלומר כאשר האדם שומע את משה שהוא רמוז לחכם, שמוכיח אותו על מעשיו, אז ויפל על פניו – מהבושה. וידבר אל קרח ואל כל עדתו – שהם רמוז ליצר הרע וחיילותיו, לאמר בקר – שהוא רמוז לעולם הבא, וידע ה' את אשר לו – הקב"ה יודע את כל אשר לאדם, כל מעשיו, בוחן כליות ולב, ואת הקדוש – ואת כל מעשיו הקדושים שעשה במהלך חייו, התורה והמצוות, והקריב אליו – וכל הפעמים שהקריב האדם מעצמו למען השם, בויתור על תאוות, ושינה.. ואת אשר יבחר בו – יקריב אליו – מובא בספרים הקדושים, שאדם אשר זיכה את הרבים בחייו, נותנים לו רשות שמגיע לשמיים להוציא מגיהנום אנשים אשר הם משורש נשמתו ועל זה נאמר את אשר יבחר בו – באנשים אשר הוא יבחר להוציא מגיהנום על מנת להקריב אליו – לקרב אותם אליו, למקום מושבו בגן עדן.

בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו (טז,ה)
בעולם הזה אנו נמצאים בהסתר פנים, צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, אבל לעתיד יראו עין בעין את יד ה', ואת השכר הטוב שיקבלו הצדיקים, וחלילה את העונש שיקבלו הרשעים. וזהו שאמר הכתוב: "בקר" – דהיינו בזמן הגאולה שהוא בבחינת "בקר", וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו, השם יתברך יראה לעין את כל מי ששייך לו, ואת האדם הקדוש יקריב אליו...

רב לכם בני לוי (טז,ז)

פירש רש"י: קרח פיקח היה ומה ראה לשטות זו? עינו הטעתו! כלומר: כיון שראה הוא שושלת גדולה וחשובה שעתידיה לצאת ממנו והוא שמואל הנביא ששקול כנגד משה ואהרון, אמר לעצמו: בזכותו "אני נמלט", אך באמת לא ראה יפה, שהרי בניו עשו תשובה ומהם יצא שמואל הנביא. וביאר הרב"ע עצי בשמים: הגמרא ביומא (כב,ב) אומרת: "אין מעמידין פרנס על הציבור, אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו". דהיינו שלמען הציבור כדאי שיהיה למנהיג איזה פגם במשפחתו, כדי שלא יוכל להתגאות. וזוהי כוונת רש"י: מה ראה קרח לשטות זו? כלומר: כיצד ביקש להיות פרנס על הציבור, וכי לא ידע שצריך שיהיה פגם וקופה של שרצים מאחוריו, והרי הוא וכל משפחתו מיוחסים?! על כך מתרץ רש"י: כי ראה שמואל יוצא ממנו שיהיה מנהיג ללא קופה של שרצים, וממילא יכול גם הוא להיות מנהיג. אמנם לא יפה ראה, כיוון ששמואל אכן היה מנהיג עם קופה של שרצים מאחוריו, והיא "קרח" עצמו.

המעט מקם פי הדייל.. ובקשתם גם פהנה (טז,ט-י)

מדוע טוען משה רבנו כלפי קרח על כך שהוא רוצה להיות גם כהן? האם קימת בעיה כלשהי ברצון להיות בדרגה גבוהה יותר? מתרץ הרב יהודה קוריאט מחכמי מוגדור, שמשה אמר לקרח: הלא אין אתה מתכוון לשם שמים ברצונך להיות כהן, שהרי במשנה כתוב (אבות פ"ב מ"א): "שאין אתה יודע מתן שְׁכָרְךָ של מצות", ואם כן, מי אמר לך שתפקיד הכהונה נחשב בשמים יותר מתפקיד הלוי? אלא, שבאמת אינך יודע דבר על כך,

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וכל מה שמניע אותך הוא הכבוד שיש בכהונה והעובדה שלהיות כהן נשמע יותר טוב מלהיות רק לוי, נמצא, שאינך מתכוון לשם שמים במחלוקת הזו. את הדברים הללו עלינו להשיב אל לבנו אנו – פעמים רבות אנו נוטים להיות משהו אחר ואיננו מרוצים ממה שאנחנו, אך מי יודע, אולי בשמים גדול השכר שנקבל על התפקיד שלנו, יותר מן התפקיד האחר שבו אנו חושקים? באחד הימים הגיעה שאלה כואבת מאחת המדינות אל הרב שטינמן שליט"א: שני תלמידי חכמים פתחו ישיבה ביחד, אולם במשך הזמן תפס אחד מן השותפים לעצמו יותר ויותר מקום בחלק הרוחני, והשאיר לחברו את כל עסוקי הגשמיות. שגר האדם שנדחק לענייני הכספים של הישיבה שאלה ובה בקש לדעת: מה עליו לעשות כעת? השיב הרב שטינמן: עליו לוותר, ובוודאי זה קשה מאוד, אבל עצם זה שכל הזמן הוא צריך להילחם עם עצמו ולעבוד על המידות שלו, יגרם לו להתעלות. והוסיף והקשה: מה יהא על התורה שחסרה לו, משום שאינו עסוק בה כל כך, וגם אינו זוכה להרביץ תורה? נענה הרב שטינמן: בעולם הזה ודאי השני מתעלה יותר ממנו, אבל למעלה, בעולם האמת, הוא יזכה להיות גבוה הרבה יותר בתורה, ויתקיים בו כפשוטו מאמר חז"ל (פסחים נ ע"א): "עליונים למטה ותחתונים למעלה". אמת, כאן יותר נוצץ להיות ראש ישיבה, אבל התפקיד שלו הוא יותר משתלם לעולם הבא.

וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֵת בְּתִיחָם וְאֵת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֶרַח וְאֵת כָּל הָרֶכּוּשׁ (טז, לב)
התורה כותבת לנו, שהאדמה בולעת את קרח ואנשיו ואת בתיו, ועוד את כל הרכוש? קורח ואנשיו יורדים שאלה זה מובן, אבל מדוע? היה צורך שגם רכושם ובתיהם ירדו שאלה? בס"ד כדי שנבין זאת, נביא מעשה שמסופר על הבעל שם טוב הקדוש שפעם אחת בא אליו אחד מחסידיו ואמר לו שהיום הוא התפלל ונכנסו לו כל מני מחשבות לא ראויות בתפילה, וזה פעם ראשונה שזה קורה לו ולא הבין למה. הבעל שם טוב הקדוש, ראה ברוח קודשו, שאדם שהיה מחלל שבת נגע בסידור שלו, ולכן זה עשה השפעה ומכאן נכנסו לו מחשבות כאלה, אותו חסיד החליף לסידור אחר.. והתפלל בקדושה כהרגלו. ולפי מעשה זה נבין גם, מדוע היה צורך שהבתים וכל הרכוש של קורח ועדתו יחרסו, כי בגלל שזה היה בחזקתם היה זה עושה השפעה רוחנית לא טובה, על אנשים אחרים שיגעו ברכושם.

וּתְכַסּוּ עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֶל (טז, לג)

כתוב במסכת סנהדרין קח ע"א: עדת קרח אינה עתידה לעלות, שנאמר: "וּתְכַסּוּ עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ" - בעולם הזה, "וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֶל" - לעולם הבא. מבואר, שקרח ועדתו הם מאלו שאין להם חלק לעולם הבא. ומובא בספר "יקרא דאורייתא" בשם רבי יחיאל קראם שהקשה: מהו המיוחד בעדת קרח דווקא שהוצרכו חז"ל לומר שאין להם חלק לעולם הבא, והלא לכל דור המדבר אין חלק לעולם הבא, ועדת קרח היו חלק מדור המדבר? ותרץ, שלאנשי דור המדבר אין חלק לעולם הבא, חוץ מן הלויים, שהרי הם לא היו בחטא. וקרח נמנה על עדת הלויים. לכן הוצרכו חז"ל לומר שאף קרח אין לו חלק בעולם הבא.

וַיִּלְנוּ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּחְרַת עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמֵּתֵם אֶת עַם ה'.. וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל פְּנֵי אֱהֱל מוֹעֵד (יז, ח)

פירש בספר "עונג שבת": כיצד יתכן שהעם יאמרו כי משה ואהרן המיתו את עם ה', והרי האדמה בלעה אותם ומה' הייתה זאת. אלא, הם טענו, כיוון שכל הנענש בגללו אין נכנס במחיצתו של הקב"ה, לכן גם משה ואהרן אינם ראויים חלילה לשררה ולכן תיכף אומר הפסוק: וְהָיָה כִּסְהוּ הָעֵנָן .. וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל פְּנֵי אֱהֱל מוֹעֵד, שהשכינה קיבלה אותם.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת גילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת וויאן, רוית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.